

Пролет, сн. Данко Вълчанов

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ 100, офис 8 (срещу Митницата)

ЗАПОЧНА СЪСТЕЗАНИЕТО „АРСЕНАЛ“ - ДОМ ЗА ДОМИНО

На 19 март стартира второто издание на състезанието „Арсенал“ – Дом за ДОМИНО в Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“. Състеза-

Механотехникума и „Арсенал“ е дългогодишно, с изградени традиции. Фирмата е един от първите партньори на училището по проекта за

продължава и днес.

В надпреварата „Арсенал“ – Дом за ДОМИНО участват ученици от специалностите „Машини и системи с ЦПУ“ и „Мехатроника“, които учат по програмата за дуално обучение. В теоретичната част младежите от 11 и 12 клас решават тест от 20 въпроса, свързани с изучаваните от тях професии. В практическата част те трябва да начертаят детайл, предоставен от „Арсенал“, с компютърна програма AutoCad.

Първи в арсеналското състезание участваха учениците от специалност „Машини и системи с ЦПУ“. Техните връстници от „Мехатроника“ ще се включат в инициативата на 26 март. Победителите ще бъдат наградени в края на месеца от ръководството на Професионалната гимназия и представители на „Арсенал“ АД.

На 19-и по-малките възпитаници на Механото също премериха сили в традиционното за школото състезание, което за първи път тази година бе представено чрез популярната електрон-

на платформа Kahoot. За това много помогнаха и 11-класниците, които подготвиха електронния вариант на куиза. Участваха три отбора, всеки от които включваше ученици от 8, 9 и 10 клас. В отговорите се включи и част от публиката, връзката с платформата бе чрез мобилните телефони. Въпросите бяха свързани с изучаваните предмети – кои

бе свързан със сглобяването на верига от зъбчати колела, които трябваше да предадат движението. Всички тези мероприятия са посветени на Месеца на професиите, който ежегодно се провежда в Професионалната гимназия.

Хаджиеновци участваха и в Националното състезание „Най-добър техник в машиностроенето“, което се проведе на 16 март в Горна Оряхови-

Практическата част от състезанието „Арсенал“ - Дом за ДОМИНО

нието беше иницирано от ръководството на „Арсенал“ АД за първи път през миналата година. Сътрудничеството между

професионално образование ДОМИНО, който стартира през 2015 година, като ползотворното взаимодействие

Младите хаджиеновци подреждат пъзела със зъбните колела

Казанлъчанка с първо място в Националния приз „Студент на годината“

Студентката по ветеринарна медицина Благвеста Славчева е победител в категорията „Аграрни науки и ветеринарна медицина“ в XVII издание на конкурса

На официална церемония Националното представителство на студентските съвети отличи най-успешните студенти на България. Събитието по връчване на наградите на Националния приз „Студент на годината 2023“ се проведе на 1 март под патронажа на премиера акад. Николай Денков.

Жури в състав от водещи експерти в различните сфери определиха в 15 категории призьорите, които имат доказани постижения на национално и международно ниво в научната, културната, спортната и други области, свързани с образователния процес.

На стр. 6

инструменти се използват при определени металобработващи операции, какво е въглеродното съдържание в стоманата и чугунна в проценти, какво е движението при фрезозване и други. Имаше и бърза викторина с въпроси от общообразователните предмети и други любопитни факти за зрителите. Накрая отборите трябва да се справят и с два пъзела, единият от които

Училището бе представено от 11-класниците Габриела Попова и Калоян Чешмеджиев. Предстои Габриела и Анатолей Иванов от 12 клас да представят Механотехникума на Националното състезание „Най-добър млад заварчик“. Хаджиеновци имат призови места в последните две години и се очаква отново да се представят отлично в тази надпревара.

Димитър Бахчеванов

НОВО!

Дигитален Ваучер Храна

Социална придобивка от ново поколение, с която работодателите мотивират служителите си, пестят време и оптимизират разходите си.

100% дигитално решение, с което служителите:

- + Платят лесно и бързо с телефон или пластика
- + Имат достъп до мобилно приложение
- + Следят баланса и разплащанията си

Идънред България е оператор на ваучери за храна и лидер в предплатените корпоративни решения за служители.

За повече информация сканирайте QR кода или посетете:
www.edenred.bg/edenred-plus/voucher-hrana

За резервации в ресторант „Орешака“: 0700 70 717, www.oreshaka-bg.com

Ресторант Орешака Казанлък

Орешака
Балканска сграда

СТАНИ ЧАСТ ОТ НАШИЯ ЕКИП!

„НИМЕКС“ ЕООД

ЕИК 123094839

За ресторант „Орешака“

ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ

- Хигиенисти;
- Сервитьори;
- Готвачи;
- Управители.

Необходим документ при кандидатстване:
* Автобиография

За повече информация: 0700 70 717

КАЗАНЛЪШКАТА МАТЕМАТИЧЕСКА ГИМНАЗИЯ:

БЕЗ „АРСЕНАЛ“ И „АЛТЕРНАТИВАТА НА ГРАЖДАНИТЕ“ НЕ СМЕ СЪЩИТЕ

Март е празничен за Профилираната природо-математическата гимназия в Казанлък. През този месец, на 6-и, е роден патронът на училището – видният български математик акад. Никола Обрешков. „Поредица от ученически инициативи бележи и тази година дните, посветени на празника на казанлъшката Природо-математическа гимназия“, съобщи директорът Красимир Дамянов, член на Коалиция „Алтернативата на гражданите“. Събитията продължават няколко дни и напред във времето през учебната година. „По традиция, учениците сами си организират програмата“, припомни председателят на Ученическия съвет Кристиан Петров. Тази година идеята на Съвета е да включи конкретни инициативи, полезни за бъдещата реализация на абитуриентите. Първото празнично събитие, което премина при голям интерес, бе Денят на отворените врати на 17 февруари, в който бъдещите възпитаници на училището разгледаха учебното заведение. Излиза и Информационен бюлетин за приема след седми клас за профилите на обучение, специалностите и свободните занимания, включени в плановете за следващата учебна година. Кулминацията в празничния ден този път е голямото надиграване с народни хора, в което учениците се включват масово.

И в празничен, и в работен порядък, учители и ученици от гимназията следват традициите, установени в училището от неговото създаване през 1970 година.

„Делникът на ППМГ „Никола Обрешков“ през новата учебна година, която, благодарение на Община Казанлък, стартира с изцяло обновена материална база, няма да е същият без подкрепата, която получаваме от Училищното настоятелство с председател Добрин Драгнев, общински съветник от Местна коалиция „Алтернативата на гражданите“, казва директорът Красимир Дамянов, който също е в експертния състав на Коалицията. Като безценна той определя помощта, която „Арсенал“ АД непрекъснато оказва на училището. Стартът на текущата учебна година през септември би бил невъзможен без финансовата подкрепа на дружеството и на Коалиция „Алтернативата на гражданите“, които осигуряват над 15 хил. лв. за спешен ремонт на Вик-мрежата в образователното заведение.

Обучението на приложните програми по една от специалностите е невъзможно без съвместната работа с казанлъшкото предприятие по програмата за дуално образование, което осигурява на учениците база за практически занятия и заплащане за вложения от тях труд. „Доброто сътрудничество с направление „Образование, квалификация и кариерно развитие“ с ръководител инж. Владимир Чучумишев в дружеството е решаващо за нас“, твърди Красимир Дамянов. Затова той държи да каже: „Благодарим на „Арсенал“, на г-н Николай Ибушев, на г-н Добрин Драгнев и г-н Владимир Чучумишев, на групата съветници от „Алтернативата на гражданите“ и на всички във фирмата, които винаги ни подкрепят – безкористно и с огромно желание!“.

Настоящата учебна година за Математическата гимназия на Казанлък тече при качествено нови условия на обучение и само на една смяна. „При 15 класни стаи, ползвани години наред, за пръв път училището разполага с общо 25 класни стаи плюс 4 специализирани кабинета – по физика, химия и два по информационни технологии, както и с 2 модерно оборудвани компютърни зали. Това става възможно след големия двегодишен ремонт, кой-

гиона се учат тук в 26 паралелки в профилираната математика, софтуерни, хардуерни и природни науки. Тук има и ученици – приложни програмисти, с чисто практически профил.

Всички те очакват

от началото на учебната 2024/2025 година да бъде отворен и новият физкултурен салон

на ППМГ „Никола Обрешков“, който в момента се изгражда. Салонът, на стойност 1 млн. 300 хил. лв., е една от най-големите инвестиции в новия бюджет на Община Казанлък, приет наскоро. Тя

се реализира по проект на Община Казанлък, одобрен за финансиране от Министерството на образоването и науката. Салонът е позициониран в пространството на вътрешния двор на училището и ще има топла връзка с основната сграда. Част от

двора ще остане свободен за игрище на открито, където учениците ще прекарват ча-

в този вид биха били невъзможни“,

заклучава директорът на ка-

Барелеф на патрона на ППМГ в Казанлък акад. Никола Обрешков посреща ученици, учители и гости на училището

заанлъшката математическа гимназия – една от първите две, открити в България преди повече от 50 години. В средата на учебната година математици, програмисти, физици и биолози се готвят за областни и национални състезания по физкултура през хубавото време от годината. В новия физкултурен салон, където на практика училището ще има за пръв път в над половинвековната си история, ще се очертаят зони за волейбол и баскетбол. „Той ще се оборудва с уреди за нуждите на часовете по физкултура изцяло в рамките на финансирането по проекта, без допълнителни средства“, обяснява директорът. Размерите на спортното съоръжение предвиждат възможност за водене на заниманията на повече от една паралелка едновременно – дължината на закритата площ е 26 метра, ширината – 20 метра, вътрешната височина – 9.5 метра. Салонът ще бъде климатизиран и газифициран. Ще има и две съблекални – за момчета и за момичета, и санитарен възел.

Проектът включва и достъпна среда за деца с увреждания. „Цялото училище е с достъпна среда, – припомня Дамянов, – и към момента тук има действащ оборудван асансьор, както и тоалетни за хора със специални потребности“. Към физкултурния салон се изгражда и стая за учителите по физическо. Архитект на съоръжението, както и на новия корпус, който вече се ползва, е възпитаничката на гимназията арх. Силвия Папазова.

„Като цяло, радваме се на широка подкрепа и от Община Казанлък, и от бивши ученици и казанлъчани“, не крие Красимир Дамянов. Отличничката от последния випуск Валерия Стаменова, студентка по програмиране в Нидерландия, е дарила на своята гимназия новия ѝ действащ електронен сайт. Ръководителят на Ръководство Въздушно движение – София, Георги Пеев, подкрепя училището с оборудването на кабинет с професионални компютри за програмиране от висок клас. Изключително заинтересована и подкрепяща училището е и дъщерята на неговия основател Кольо Горчев – Снежина Манчорова, която дава ежегодна стипендия за изявен учител и изявен абитуриент.

„**Но без подкрепата на „Арсенал“ нещата при нас**

предвижда една паралелка по-малко прием на нови ученици, поради следване на принципа за поддържане на имиджа на училището като качествено учебно заведение. Една от мерките на ръководството в това отношение е продължаване на политиката на подготовка на свои ученици преди приема след седми клас – практиката показва, че училище тук деца от пети до седми клас имат много по-добра основа за обучение в природните науки, отколкото идващите от други училища. „По-добре по-малко ученици, но по-качествени“, обяснява директорът с удовлетворението, че въпреки трудностите в българското образование с мотивацията на децата, тук, в казанлъшката Математическа гимназия, нивото на обу-

Централното фоайе пази голяма музейна сбирка с отличията, спечелени от възпитаници на гимназията в различни ученически състезания и олимпиади в над половинвековната му история

В плановете за догодина ръководството на училището

чение продължава да се запазва като много добро.

Директорът на ППМГ Красимир Дамянов, вдясно, с Христо Ибушев, изпълнителен директор на „Арсенал“ АД и „Арсенал – 2000“ АД, който е възпитаник на гимназията, и Янко Запрянов, директор „Технологично и инновационно оборудване“ в „Арсенал“ АД, по време на откриването на Националния център по природо-математически науки, 12.09.2017 г.

Математическата гимназия в Казанлък е открита на 29 септември 1970 година, когато със заповед на тогавашния министър на народната просвета се създават първите две математически гимназии в България – в града на розите и в Пловдив. Казанлък е предпочетен заради големия брой изтъкнати математици и отличните представяния на учениците при участието им в национални и международни олимпиади. Новосъздадената гимназия стартира с три паралелки. За неин директор е назначен Кольо Горчев, преподавател по математика, чиято е и голямата заслуга за откриване на гимназията в града. През 1971 г. се провежда конкурсен прием за четири паралелки, като първият пълен четиригодишен випуск на гимназията завършва през 1975 г. С Диплома Номер 1 от Математическата гимназия в Казанлък е Асен Йорданов Младенков, работил като инженер-конструктор в КАПП на „Арсенал“ АД.

Диана Рамналиева

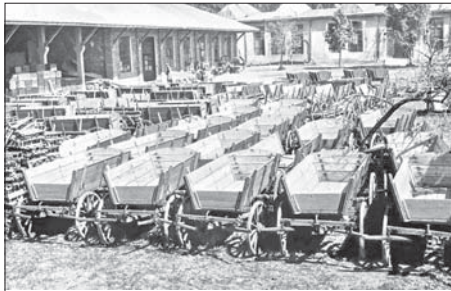
Профилираната природо-математическа гимназия в Казанлък е една от първите две специализирани гимназии, открити в България

то добавя към материалната база на учебното заведение изцяло нов двуетажен учебен корпус“, обяснява директорът Красимир Дамянов. Той ръководи 50 души педагогически състав и 10 служители непедагогически персонал. 679 ученици от Казанлък и ре-

СЛЕДВОЕННИТЕ ГОДИНИ 1944 - 1948

След Втората световна война, към януари 1945 г., в 6-те военни фабрики и в работилниците в страната заетите били общо около 11 200 души – офицери, инженерно-технически състав, служители и работници.

Военната промишленост имала да решава редица сериозни проблеми. Поръчките за военна продукция били драстично намалели, техническите кадри били малобройни. Машините и инсталациите трябвало да бъдат пренастроени за нови производства, които били от първостепенно значение за следвоенната икономика на държавата. Предприети

Каруци

Печки за отопление

били решителни мерки за обновяването и укрепването на военната индустрия.

Бързо усвояване на нови изделия в ДВФ – Казанлък

Като всички останали, предприятието в Казанлък също било изправено пред **различни предизвикателства**. До 1948 г. то все още е Държавна военна фабрика. За кратко в нея били изпълнявани частни поръчки, които другде не било възможно да бъдат изпълнени – ремонт на колянови валове на големи дизелмотори на електроцентралите във Варна и Видин, турбинни кола на други централи, изработка на сложни глави за плетачни машини, цилиндрични глави за дизелмотори, двигатели за частни мелници. След това във фабриката започнало **бързо усвояване на нови изделия** – за домакинския бит, селското стопанство и промишлеността – по 10-15 вида средногодишно. В първите 10 години в ДВФ се изработвали **над 50 вида изделия**. В началото те били примитивни – лопати, каруци, печки, браши и др.

Съгласно Постановление на МС №12 от 25 февруари **1947 г.** Военната фабрика в Казанлък преминава на **стопанска самоиздръжка** като самостоятелна юридическа личност, оставяйки на подчинение на Министерството на народната отбрана. От м. април с. г. фабриката започва да изпълнява **специална производствена програма**, свързана с преминаването на България за **първ път към планова работа**. Всички правели предложения за нови производства – и началниците, и работниците. Постепенно производството се усложнява – тракторни плугове, сламорезачки, сенокосбирачки, гроздомелачки, центрофуги, култиватори, каросерии, електропроводни стълбове, електромотори, ремаркета и др. Това довело и до въвеждането на различни организационни, административни и социални дейности.

Патриотичният и трудов подем

През 1944 г. работниците в ДВФ създали помощна организация от 1800 души, които събрали 185 хил. лева и, заедно със 110 колета, ги изпратили на фронта. Събрали и 77 500 лева за подаръци на завръщащите се от фронта бойци от 23-и пехотен Шипченски полк.

През август 1944 г. по заповед на Военното министерство, майсторите в казанлъшката ДВФ, ползващи

Подаръкът за Симеон II

се с огромното доверие на институцията, изработили действаща **миниаторна карабина „Маузер“** за 7-годишния тогава Симеон II по случай рождения му ден. Днес тя се съхранява във Военноисторическия музей – София.

През 1945 г. колективът на ДВФ участвал с 12 млн. 493 хил. 200 лв. в „Заем за свободата“. Помогал и на селското стопанство – над 1200 работници участвали в бригади в почивните дни. За оказаната от ДВФ помощ **селяните се отблагодарили**, като на всеки бригадир дали по една кола дърва, предоставили и продукти за работническия стол и за детската градина във фабриката.

Създадени били първите организации, идеологически подпомагачи производството: на Отечествен фронт, БКП, БЗНС, РМС.

През 1945 г. във фабриката е създадена проф-

въведени са материални стимули.

През 1947 г. били създадени **първите производствените бригади** – новост в дейността на фабриката. До края на годината броят им достигнал 76.

Първият ударник на ДВФ, обявен в първомайско съревнование – през 1947 г., бил работникът Ганчо Колев Велчев от леярната работилница, който получил и финансова премия.

Посещение на военния министър Георги Дамянов през с. г. установява, че от всички военни фабрики в страната, **най-големи успехи има фабриката в Казанлък**.

През 1948 г. подетият почин за даване на **безплатен труд** се превърнал в масово движение. В чест на 1 май през 1948 г. били дадени 52 693 часа безплатен труд, равняващи се на 2 млн. 692 хил. 729 лева.

През с. г. се появили и **първите рационализатори**. Техникът Димитър Гудев, например, създал приспособление на фрезмашината за пробиване на дупките на радиаторите, с което производителността била повишена с 800%.

Направени били и някои други промени: с министерска заповед от 1948 г. обръщението **господине** във фабриката било заменено с **другарю**; сменени били и старите **отличителни знаци** на военните униформи – звезди, копчета, кокарди и др.

Преломната 1948 година

На 10 декември 1948 г. е създадено най-голямото индустриално обединение в българската военна промишленост – **Държавното стопанско обединение „Металхим“**, включващо военните заводи в страната.

7.62x54 mm патрони
1947 г.

От 1 юли с. г. ДВФ в Казанлък е преименувана на **Военен завод 21**, а от 25 декември – на **Завод 10**. Сформирано е Военно представителство – за приемане на изделията със специално предназначение.

Направена е реорганизацията в **структурата, създадени са 8 отдела**: Общомеханически, Артилерийски, Електротехнически, Сградоустройствен, Пиротехнически, Химически, Оръжен и Барутен.

Производствената дейност включва:

- 7,62 mm патрони за пушка, картечница, картечен и обикновен пистолет;
- 9 mm патрони за картечен пистолет;
- Отбранителни и нападателни ръчни бомби;
- Гранати за пушечен бомбохвъргач „Маузер“;
- Бомбохвъргач „Маузер“;
- 7,62 mm картечни пистолети;
- 120 mm минохвъргачки;
- Ракети /еднозвездни – бели, зелени, червени, двузвездни, тризвездни и облачета/;
- Артилерийски димки и гръмове;
- Маневрени патрони за 7,62 mm пушка, карабина, лека и тежка картечница, 37,2 mm „Шкода“, 4,5 cm „Руски“, 5 cm и 7,5 cm „Райнметал“, 7,5 cm „Шкода“, „Круп“ и „Шнайдер“, 10,5 cm Д/22 и Д/30 гаубици, 12,2 cm Д/47 „Руски М-31“, 15 cm Д/30 гаубици „Круп“, 15,2 cm Д/29 гаубици;
- Боев нитроглицеринов барут;
- Маневрен оръжен барут;
- Запасни части за 7,62 mm пушки и пистолети, 7,65 mm пистолети, бронезатребителни и дивизионни оръдия, армейска артилерия;
- Смазочни материали;
- Поддръжка и проучване.

От 1949 г. нататък предстоят години на бурно развитие на казанлъшката оръжейница, в които тя категорично ще затвърди позициите си на водещо предприятие в отбранителната индустрия на България.

Мария Рашкова

съзна организация – най-голямата в българския Металлаборителски съюз, наброявала 2200 души.

Между трудовите колективи било обявено съревнование. Димитър Гайдаров е първият ударник на фабриката, обявен на 1 май 1946 г. През следващата година първенците станали 45. През 1948 г. най-добрите работници били награждавани с **безплатна храна**, както и с **хранене при ударниците** за един месец.

Първите в страната нови производства на ДВФ

В периода 1944-1947 г. в ДВФ, за първи път в България, са изработени **два нови бинокъла с български лещи и призма**.

Монтажът на първия дизелмотор

През 1946 г. започва производството и на **първите в страната акумулатори**.

Бил обявен вътрешен конкурс, спечелил го инженер-химикът Стоян Желев.

Произведен е **първият български дизелмотор**, който през 1947 г. бил включен в първомайската манифестация в Казанлък. Произведени са и първите дизелмотори от 5, 15 и 18 к. с. и първите **1000 помпички за горивото на дизелмоторите**, чието производство изисквало точност до няколко микрометра и никое друго предприятие не се наемало да ги прави. Технологиите измислили началникът на инструменталната работилница Кирил Бончев и главните майстори Васил Ненков и Захар Стефанов. Благодарение на помпичките на ДВФ излезлите от строя многобройни транспортни средства в армията и в стопанството станали годни за използване.

Създаден е и **първият в страната струг – „Нилес“**, който под името „Модел 100“ получава много висока оценка на Мострения панаир в Пловдив. Усвоено е производството и на по-големи стругове „Модел 200“.

Организационни и административни промени

В периода 1945-1947 г. са въведени трудови норми, създадено е **бюро „Норми“**; сформирани е **отдел „Технически и качествени контрол“**; открито е **Практическо механо-техническо училище**; въведена е деенощна охрана от самите работници; затегнати са трудовата и финансовата дисциплина;

НЕПУБЛИКУВАНИ СНИМКИ НА АРТИН АЗИНЯН ПАЗЯТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА ЧУДОМИР

Чудомир сред своите в родната Турия – бащиният двор, скромна трапеза пред къщата, паница домашна гозба, вино от пахарка, грозде... есен. „Последната есен на Чудомир е запечатана в снимките на баща ми“, разказва Бедрос, син на видния казанлъшки фотограф от втората половина на 20-и век Артин Азиян. „Баща ми е снимал Чудомир при последната му разходка при роднините на село, но той е и човекът, който го е снимал, като цяло, най-много“, разкрива още Бедрос, който пази в семейния архив ценни непубликувани снимки от срещите в Турия, родното място на големия български писател, художник, журналист и краевед Димитър Чорбаджийски – Чудомир, прекарал живота си в Казанлък и оставил на града огромно културно наследство.

Сред архивите на фамилията Азиян, пазени от създадената от Бедрос фондация на името на баща му, са уникални кадри, много от които запечатани с високо качество на диапозитив. Чудомир, закочен с жълто есенно цвете, неусмихнат, като че ли примирен... Човек в края на дните си, който е съвсем наясно какво предстои, преди да отиде за последен път в софийската болница, където и решава да сложи края на живота си на 26-и декември 1967 година. В архива на фондация „Артин Азиян“ са оригиналите на популярните кадри на Чудомир с белия балтон, изключително тиражирана фотография, но също и такива, които не са виждали бял свят. Част от тях са правени покрай снимането през есента на 1967 г. на филма „Нашият Чудомир“, в чието авторство Артин Азиян има водеща роля.

„Чудомир беше много труден за снимане, не обичаше камери и фотоапарати, странеше от тях“, преразказва днес синът Азиян впечатленията на своя баща и показва интересен кадър, съхранил за поколенията образите на семейството на

Чудомир и негови скъпи приятели край масата на двора в родния турийски дом – с пругата Мара Чорбаджийска, племенницата Лилия Димитрова, видните казанлъчани Иван Хаджийски, Пенчо Синков, искрият Жоро Николов,

вол на живота. Тръгва, замислена...

Популярен след смъртта на Чудомир кадър – с децата на Турия, също е тук.

Историята на тия кадри Бедрос чул от присъстващия при снимането на баща му негов

на филма „Нашият Чудомир“, от който и днес много продукции и документални филми черпят образа на Чудомир.

В архивите на фондация „Артин Азиян“ има и по-стари кадри с образа на известния казанлъчанин. „Обясни-

ди това редактиран от Чудомир и Гено Дочев.

В архивите на Фондация „Артин Азиян“ има и други исторически снимки, свързани с Чудомир. Пазят се оригиналните носители на кадрите от последната изложба на хумориста „Нашенци“, представена от него приживе в Казанлък, Стара Загора и Габрово. Снимки от фойето на библиотека „Искра“ показват официално събитие в Казанлък през 1965 г., на което присъстват художници като Милчо Христов, близки и приятели на именития автор, но и първци в управлението на БКП и държавата от това време, като първият секретар на партията в окръг Стара Загора Вълчо Найденов. „Това са архиви на почти 60 години...“, обяснява Бедрос. С отговорност към делото на този казанлъшки културен клуб от втората половина на 20-и век той основава през 2007 г. национален фотоконкурс, посветен на Чудомир – „Човекът до мен“, който събира седем пъти до 2014 г. в рамките на Чудомирови празници художествени фотографии на най-добрите български автори, с инспирираната от Чудомировото излъчване и фотообектива на Артин Азиян идея за вглеждане в човешкото лице на героите на времето.

„В бъдеще предстоят още културни проекти, за които дава повод богатството на фотоархива на Чудомир, който пазим“, открява леко вратата на новите си намерения казанлъшкият фотограф-художник Бедрос Азиян.

Диана Рамналиева

Настоящият текст е само шрих към голямото богатство от казанлъшки спомени за Чудомир, без претенциите за изчерпателност в описанието на споменатите в него личности и събития.

Снимка: Артин Азиян. Благодарим на Бедрос Азиян и Фондация „Артин Азиян“, които предоставят за пръв път и напълно безвъзмездно на „Трибуна Арсенал“ отпечатаната тук снимка, копирана от оригинален носител.

В дома на Чудомир, към средата на 1960-те години: от ляво надясно – инж. Георги Стоилов, Мара Чорбаджийска, Чудомир, от дясно наляво – заместник-кметът по култура на Казанлък Цветко Цветков, художественият ръководител на читалище „Искра“ Жоро Николов (на заден план), Кънчо Стоянов, дългогодишен главен редактор на в. „Искра“

известният „чешит“ от Енина, запомнен като Кайзера, както и славният Бай Кольо Гъдев. Снимките с тези лица Бедрос пази като зениците на очите си. Повечето са черно-бяла фотография, но някои от диапозитивите, правени в края на 1960-те, са цветни – точно от тях се вижда жълтата китка на ревера, с която вероятно Чудомир е посрещнат в Павел Баня.

На снимката край трапезата на двора пред Чудомир има само купа свежо грозде... В друг кадър художественият поглед на фотографа го снима как върви по пътеката – сим-

близък приятел Бай Кольо Гъдев. Той е председател на основания през 1963 г. казанлъшки Кино-фото клуб към читалище „Искра“, където Артин Азиян е първи художествен ръководител. По-късно Бедрос се въртял край Бай Кольо по времето, когато майсторът на светлината отговаря за градските документални прожекции в сградата на Общината. „Гъдев е дългогодишен директор на местната Кинематография, а след пенсионирането си продължава да бъде свързан с киното“, обяснява Бедрос. По неговите думи, именно Бай Кольо уговаря Чудомир за снимането

мо, с баща ми са били в един приятелски кръг“, уточнява Бедрос. Част от тоя казанлъшки културен кръг е запечатана в лентата при посещение в дома на Чудомир, в кабинета му – дневна, където той пише забележителните си хумористични разкази. В полукръг на няколкото снимки от този ден се виждат Чудомир, Мара Чорбаджийска, художественият ръководител на читалище „Искра“, незабравимият Жоро Николов, зам.-кметът по култура Цветко Цветков, Кънчо Стоянов, главен редактор на „Искра“, любимият казанлъшки вестник, дълги години пре-

Подготвят възстановка на сцените от Тракийската гробница

Исторически музей „Искра“, заедно с група за автентични възстановки, под ръководството на археолози от историческия музей в Ямбол, подготвя възстановка на живо на сцените от стенописите в Казанлъшката тракийска гробница. Спектакълът ще бъде представен в пространството пред самата гробница, по повод 80 години от откриването ѝ в парк „Тюлбето“ на 19 април 1944 година.

Фреските в Казанлъшката гробница са едни от най-добрите запазените стенописи на античната живопис от ранноелинистичната епоха. Общата площ на рисунките заема 40 квадратни метра и показва сцени от живота на цар Ройгос. Изрисуването на гробницата е дело на художника Кодзимасис Хрестос. Той е използвал само 4 основни цвята, които е смесвал, за да получи цветните картини – черен, червен,

жълт и бял. В украсата е използвана изключително трудната енкаустична техника, при която се смесва восък с боите и те непрекъснато се подгреват, за да стои той разтопен. По разпространено становище на учение, изследвали гробницата, стенописите изобразяват погребално угодение. Казанлъшката тракийска гробница е датирана в края на IV в. пр. Хр. – началото на III в. пр. Хр. и е най-старата и най-добре запазената в Европа от този период. През 1979 г. е включена в списъка на ЮНЕСКО на Световното културно и природно наследство.

„Арсенал“ и Община Казанлък през 40-те години на ХХ век

От миналата година в отдела на Агенция „Държавни архиви“ в Стара Загора започна дигитализацията на архивите на казанлъшката община до 9 септември 1944 година. Част от тях вече са качени в Информационната система на държавните архиви (ИСДА). Интересни факти за взаимодействието между местната власт и Държавната военна фабрика, дн. „Арсенал“ АД, бяха предоставени от началника на старозагорския отдел на агенцията Калина Маджарова. Документите са от 1941 и 1942 година и вече са сканирани. Скоро ще бъдат публикувани в системата на архивите и всеки ще има достъп до тях.

Първата информация е свързана с протоколи № 115 и № 117 на общинските съветници от август 1941 година, с което се предоставя безвъзмездно част от мерата на село Копринка на Държавната военна фабрика за изграждането на артилерийско стрелбище. Така в тогавашните трудни военни години местната власт в Казанлък подпомага дейността на оръжейницата.

Втората информация е от протокол № 145 от 31 август 1942 година. С него местните старейшини дават безвъзмездно на Държавната военна фабрика „празно общин-

ско място в кварталите с номера 292 и 292А за постройка на работнически жилища“. Има и условие – те да могат да се ползват и от работниците на други предприятия в града.

традици на провежданата социална политика в „Арсенал“, но и взаимното и полезно сътрудничество с местната власт. Приносът на оръжейницата е не само за икономическия просперитет на района, а и за подобряване благоустройството на Казанлък в онези трудни военни години, когато от общинския бюджет много трудно могат да се осигурят средства за инфраструктурни проекти.

Димитър Бахчеванов

„АРСЕНАЛ“ АД – Казанлък**Предлага работа**

В заводите на дружеството в Казанлък и Мъглиж и в новия си завод в Стара Загора

Средна работна заплата над 2200 лева, допълнителни стимули, широка гама социални придобивки

Средната работна заплата в Завод 3 и Завод 4 на „Арсенал“ АД е над 2450 лева. За всички новопостъпили в тези заводи се предоставят допълнителни финансови стимули

Търсят се:

- * Конструктори
- * Инженери - производство
- * Електромонтьори
- * Машинни монтьори
- * Машинни оператори ММ с ЦПУ
- * Монтьори поддръжка инсталации и оборудване
- * Настройчици ММ с ЦПУ
- * Окачествители, производствен контрол
- * Стругари
- * Фрезисти
- * Шлайфисти
- * Шлосери

Свободните работни позиции могат да се видят на фирмения сайт:

<https://www.arsenal-bg.com/jobs> Желаете да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri, да ги получат от **Офис № 1 „Пропуски“** на Централния портал в гр. Казанлък от **07.00 до 17.00 часа** или от **Офиса в гр. Стара Загора, намиращ се на бул. „Цар Симеон Велики“ № 118**. Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com, да бъдат подадени в **град Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100 - Офис № 4**, или в **Офиса в гр. Стара Загора, бул. „Цар Симеон Велики“ № 118**.

Работно време на Офис № 4 в Казанлък: **всеки работен ден, от 9.00 до 18.00 часа, в събота – от 10.00 до 14.00 часа.**

Тел. за контакти: **+359 882 987799, +359 882 987754,**

+359 431 57 747, +359 431 57 072;

E-mail: kadri@arsenal-bg.com

**„АРСЕНАЛ“ АД
Казанлък****Търси да назначи**

- Инженер-конструктор - Машинен инженер;
- Инженер - Ремонт на машини и оборудване;
- Електроинженер - КИП и А;
- Инженер - Хидравлика и пневматика;
- Инженер - Автоматизация на производството;
- Инженер - Химик;
- Инженер - Електроника.

Желаете да кандидатстват могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri, да ги получат от **Офис № 1 „Пропуски“** на Централния портал на дружеството - Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, или в **Офиса на „Арсенал“ АД в Стара Загора - бул. „Цар Симеон Велики“ № 118**.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com

или подадени в посочените офиси в Казанлък и Стара Загора.

Позициите, за които „Арсенал“ АД търси работници и специалисти, са публикувани на фирмения сайт: <https://www.arsenal-bg.com/jobs>

Тел. за контакти: 0882987799; 0882987754; 0431/57747;

e-mail: kadri@arsenal-bg.com

„АРСЕНАЛ“ АД – Казанлък**Търси да назначи**

Висококвалифицирани инженери със следните специалности:

- ИНЖЕНЕР-КОНСТРУКТОРИ
- ЕЛЕКТРО ИНЖЕНЕРИ
- ИНЖЕНЕРИ АВТОМАТИЗАЦИЯ НА ПРОИЗВОДСТВОТО
- ИНЖЕНЕРИ ЕЛЕКТРОНИКА
- ИНЖЕНЕРИ МЕХАТРОНИКА И АВТОМАТИЗАЦИЯ
- ИНЖЕНЕРИ ТЕХНОЛОЗИ
- ТЕХНОЛОГ ПРОГРАМИСТИ
- СОФТУЕРНИ ИНЖЕНЕРИ
- ИНЖЕНЕРИ МЕТРОЛОГИЯ И ИЗМЕРВАТЕЛНА ТЕХНИКА
- ИНЖЕНЕР-МЕХАНИЦИ
- ИНЖЕНЕР-ХИМИЦИ
- ИНЖЕНЕР-МЕТАЛУРЗИ

„Арсенал“ АД предлага:

- Индивидуален план за развитие – изградете своята кариера и израствайте професионално във всеки отдел на компанията;
- Индивидуален път на обучение, определен от Вашия нужди;
- Персонално възнаграждение на трудов договор;
- Еднократен бонус „Нов служител“ на стойност до 8000 лева;
- Месечен целеви стимул за новопостъпил служител в размер на 500 лева;
- Месечна бонусна система, свързана с индивидуалното представяне до 40 % от определеното възнаграждение;
- Бонус за стаж в компанията;
- Празнични бонуси, всеки в размер на 200 лева;
- Ежемесечна сума за покриване на 100% разходи за наем на жилище;
- Ежемесечни ваучери за храна на стойност 200 лева;
- Субсидирано столово хранене;
- Безплатна почивка на море;
- Осигурен транспорт;
- Безплатен паркинг.

Желаете да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД:

www.arsenal-bg.com/kadri, да ги получат от **Офис 1 „Пропуски“** на Централния портал на дружеството в гр. Казанлък от **07.00 до 17.00 часа** или от **Офиса в гр. Стара Загора, намиращ се бул. „Цар Симеон Велики“ № 118**.

Попълнените документи могат да бъдат подадени в гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис 4 – всеки работен ден, или в Офиса в Стара Загора – всеки работен ден от 9.00 до 18.00 часа, събота – от 10.00 до 14.00 часа.

Документите могат да се изпратят и на e-mail:

karieri@arsenal-bg.com

За повече информация: тел. 0885332535; от 08.00 до 16.00 часа, всеки делничен ден

**ФК „АРСЕНАЛ – 2000“
ПРИЕМА ДЕЦА И ЮНОШИ**

Клубът предлага прекрасни условия за тренировки, обновена спортна база, осигурена екипировка, чудесно поддържан фирмен стадион „Арсенал“.

**За информация и записвания:
0882474101, Станислав Пехливанов**

„АРСЕНАЛ“ АД – КАЗАНЛЪК

**търси да назначи за нуждите на
Инструменталния завод работници по следните професии:**

Телефон за контакти: 0885 079 187

1. Шлайфист; 2. Стругар; 3. Фрезист; 4. Шлосер-инструменталчик; 5. Координатчик.	• Изисквания: - Завършено средно образование; - Умения за самостоятелна работа по професията.

Желаете да кандидатстват за позициите могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД www.arsenal-bg.com/kadri или да ги получат от **Офис № 1 – Пропуски, на Централния портал, от 07.00 до 17.00 часа.**

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com или подадени в **град Казанлък, бул. „Розова долина“ № 100, Офис № 4.**

Работно време на офиса: всеки делничен ден.

Тел. за контакти: 0431/57747

НА ФРЕЙЗЪРА: С ОБИЧ

Казват, че човек цял живот си върви с прякора. За хубаво ли, за лошо ли, но така си остава сред приятели, колеги, съседи, роднини... Прякорът е като собственото име – че и повече, защото е уникален и на секундата се сещаш за кого иде реч. Такава е историята и на нашия, арсеналския, Фрейзър. Истинското му име е Иван

Костадинов, но на „Подкрепа“, нито на „Арсенал“.

За призванието да си ковач

Иван Костадинов завършва Средното професионално техническо училище „Фридрих Енгелс“, специалност „Ковач“. Веднага след задължителната казарма започва трудовия си път в „Арсенал“. Като изключим двете години работа в някогашния Съветски съюз, Иван работи в казанлъшката оръжейница вече 45 лета. Първото му работно място е в калилната на предприятието. Макар и да е завършил за ковач, по това време не вземат нови работници в ковачната. „Тогавата да си ковач беше много престижно и там назначаваха само с връзки“, спомня си днес арсеналецът. След краткото време в калилната и в Светския съюз, Фрейзъра започва

работа по специалността си от средното техническо училище. „Професията ковач е тежка, но хубавото беше, че ние сме учили за нея, бяхме много добре подготвени, – разказва Иван. – И най-хубавото от всичко беше, че бяхме много сплотени като колектив. Нищо не ни се опираше, млади, енергични, работехме с желание, бяхме най-отпред и на стачките, и на протестите в зората на демокрацията“.

Фрейзъра е член на Фирмената синдикална организация на КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ от началото на нейното създаване. Днес е в Изпълнителния и съвет и в Стачния комитет на Синдикалната федерация

на машиностроителите и металороботниците. Преживява всички промени, които се случват в държавата и в частност – в казанлъшкия военен завод в началото на демокрацията. По време на голямата стачка през м. ноември 1992 година, когато протестиращите арсеналци блокират гарата в Казанлък и ж.п. линията на гара Тулово, Фрейзъра и неговите колеги от заводската ковачна са в първите редици, най-силната и непоклатима група. „На Тулово бях най-отпред, където ни биеха и блъскаха. Трифон Трифонов, мой колега ковач, също беше много борбен. Времената бяха такива, бойки, а ние – млади,

той и до днес е здраво свързан. „Ако трябва нещо да се свърши, то се казва на Фрейзъра“, споделя Светлана Станчева, заместник-председател на Фирмената синдикална организация на „Подкрепа“ в „Арсенал“. Независимо колко труден е бил делникът му в пряката работа в завода, той е готов да изпълни и синдикалната задача и то така, че не само да е добре свършена, но и да се пошегува, да създаде усещането за спокое и ведрина. По време на синдикални събирания, обучения и семинари влиза в роли, за да бъде забавно на всички. „През 90-те години провеждахме много синдикални обучения. Идваха и чужденци да ни учат на синдикализъм. За да ни излезе по-евтино едно от тези обучения, което продължи няколко дни, решихме сами да ги готвим.“

Познайте кой беше човекът оркестър?!

Фрейзъра. Той ни готвеше, участваше активно в обученията, а вечер беше душата на компанията – игри, веселие и така цяла нощ. А на сутринта закуската ни чака, приготвена от него, и денят пак се завърта в същия порядък... Такава неопикуема енергия аз не съм виждала в друг човек. Със спестените пари от семинара си купихме

първия компютър за „Подкрепа“, спомня си Светлана Станчева. „Много здрави приятелства създадохме, много силни емоции преживяхме. Където и да отидем, събрахме се, веселяхме се“, допълва Иван. И от сърце се смее: „Акълът ми и

Иван Костадинов - Фрейзъра, умее да се радва на живота

Стефанов Костадинов, а прякора Фрейзър получава още в ученическите си години.

„Обичах да се бия, бях буен и затова ме кръстиха Фрейзъра“, спомня си днес Иван, когато находчивите му съученици кръщават на една от легендите в бокса – Джо Фрейзър. И така върви до днес, дори и в официалния поздравителен адрес, който три синдикални структури на КТ „Подкрепа“ тържествено ще му връчат на 22 март 2024 година, кратко и точно е написано: „Честит рожден ден, Фрейзър!“.

А засвидетелстваните почит и уважение към него са, от една страна – заради неговата 70-годишнина, а от друга – заради огромното му и шедро сърце, което нито за миг не из-

Казанлъчанка с първо място ...

Първа награда в категорията „Аграрни науки и ветеринарна медицина“ спечели казанлъчанката Благвеста Славчева. Призът ѝ бе връчен лично от министъра на земеделието и храните Кирил Вџев. Благвеста Славчева е студентка V курс в Тракийския университет в Стара Загора, специалност „Ветеринарна медицина“. Има отличен успех 6.00. Владее английски и немски език. Участва в написването на научна статия на тема „Veterinary Legislation And General Requirements Targeting Insects As Food“ в „Trakia Journal of Sciences“. Участва в редица научни конференции, както и в IV Конгрес на Българския ветеринарен съюз. В екипа е на научно-изследователски проекти, провежда стаж в Германия и Чехия. Включва се в доброволчески инициативи.

в Казанлък, с профил „Биология и английски език“. Родена е в най-дамската зодия – Дева,

С акад. Николай Денков, под чийто патронаж премина конкурсът „Студент на годината“

но пък по мъжки упорито и целеустремено следва целите си.

Мотото, което я води по нейния път, е: „Трябва постоянно да се полагат усилия в постигането на определена цел. С малки крачки, но упорито и последователно напред“. През миналата година Благвеста Славчева е класирана на трето място в конкурса „Студент на годината“, а през тази жури определи тя да бъде победителят в категорията „Аграрни науки и ветеринарна медицина“.

Любовта ѝ към животните е открито се помни: „Вкъщи винаги сме имали домашни любимци“, казва чаровното момиче и споделя, че в момента има ангорска котка. На Благвеста ѝ предстои да завърши и последната си година като студентка, после идват държавните изпити и в края на календарната година очакванията ѝ са да се дипломира като ветеринарен лекар. Да ѝ пожелаем успехи и още много професионални отличия!

Юлия Младенова

Да бъде добро!

За пореден път работещите във всички звена на Завод 3 в „Арсенал“ дадоха пример за доброта и съпричастност. Веднага, след като излезе призивът за финансова подкрепа на малката Амая, в цехове, отдели и в управлението на завода се организира дарителска кампания. Поставени бяха кутии, в които всеки желаещ можеше да даде своя дан за благотворната инициатива. За отрицателно време бяха събрани 2735 лева. За съжаление, точно преди да бъдат преведени средствата на родителите на Амая, дойде и тъжната новина за нея. Но мъжете и жените от Завод 3 не се отказаха от идеята със събраната сума да подкрепят някого, на когото са необходими средства в тежък житейски момент. Основните организатори проучиха кои техни колеги имат нужда от финансова помощ за своето лечение или за лечението на близък в семейството, изискващи немалък финансов ресурс. И решиха събраните пари да бъдат разделени поравно на двама души от цех 120 на Завод 3. За двамата тези средства са „добре дошли“, а жестът е безценната приятелска ръка, подадена в точния момент. В кампанията за Амая се включиха и работещите в Завод 2. Събраната в дарителските кутии сума от 220 лв. също бе предоставена на нуждаещите се двама работници в Завод 3 и разделена поравно между тях.

Да бъде добро! Това е мотото, което от доста години следват работещите в различни структури на „Арсенал“. Но в Завод 3 сякаш винаги са начело – техните кампании с дарителски кутии неведнъж са давали надежда и са били опора в трудни моменти. Стореното добро е заразително, затова винаги има хора, макар и оставати анонимни, но с добри и щедри сърца, които откликват на всеки зов за подкрепа.

Фрейзъра и Светлана Станчева по време на синдикален форум в Пловдив

сега толкова държи“.

От 2000 година Фрейзъра е на пенпената станция към Завод 1. Винаги идва по-рано на работа, независимо, че за първа смяна това си е време „по първи петли“ и си тръгва по-късно. Така прави цял живот. И цял живот трудовият му път минава през портала на „Арсенал“. Защо „камъкът си тежи на мястото“, казва мъжът с прякор на легендарен боксьор. Съпругата на Иван също е била част от хилядния арсеналски колектив – завършила е СТПУ „Фридрих Енгелс“ и доскоро е работила в завода в Мъглиж. Семейството има син и дъщеря, радва се и на внучетата. Личния си празник Фрейзъра отбелязва през м. март. Шегува се отново: „Зодия тропоскът съм“. Но за близките и приятелите за синдикалистите и колегите си той е човекът, на когото винаги могат да разчитат.

Юлия Младенова

Продължава от стр. 1

„Стършелът“ Вешим: ЧУДОМИР Е НА ЦЯЛА БЪЛГАРИЯ

Михаил Вешим е български писател и сценарист, повече от две десетилетия главен редактор на лидера на родния хумористичен печат – вестник „Стършел“. Син е на писателя Георги Мишев, на когото дължим незабравимите филми „Дами канят“, „Матриархат“, „Вилна зона“, „Селянинът с колелото“.

Михаил Вешим завършва СУ „Св. Климент Охридски“. Журналист по професия и хуморист по перо, той е автор на стотици разкази и фейлетони, както и на десетки книги, вкл. електронни. По-известни са трите му хумористични романа „Английският съсед“, по който е заснет 4-сериен филм на режисьора Дочо Боджаков, „Нашингтон“ и „Руският съсед“. Има преводи в чужбина, както сам казва: „За да размиват други страни и народи“.

Михаил Вешим познава Казанлък от 40 години. Носител е на наградата „Чудомир“. През годините десетки пъти лично я връчва на Чудомировите празници в качеството си на член на журито и представител на в. „Стършел“, провеждащ конкурса съвместно с Фондация „Чудомир“ и Община Казанлък. През 2008 г. Вешим получава Националната награда за цялостно творчество в областта на хумора и сатирата на името на Райко Алексиев. Романът му „Английският съсед“ е една от двете български книги, заедно с „Аркада“ на Здравка Евтимова, номинирани за литературната награда на Европейския парламент.

- Какво Ви доведе за пръв път и продължава да Ви води всяка пролет в града на Чудомир, за да празнувате заедно с местните хора тези обичани от тях дни?

- В градинката пред къщи има

лята на наградата „Чудомир“ в ежегодния конкурс за хумористичен разказ – управата на града го посрещаше подобавашо, връчваха му плакет с образа на писателя хуморист, цялата зала му ръкопляскаше... Гледах тогава с благо-

дам изложбите и експонатите и винаги откривам нещо ново. А когато се върна, изчитам отново Чудомировите разкази – те са истински учебник по хумор, препоръчвам ги на проходящите автори.

- Липсва ли Ви в празниците достоянието на хора като художника карикатурист Теню Пиндарев и Вашия колега Йордан Попов? Какво загубихме, след като си отидоха от света тези и други отдадени на хумористичния художествен изказ творци?

- Липсват ми много от колегите „стършели“, които сега ни гледат някъде отгоре. Те бяха много талантливи хора – и писателите, и карикатуристите. Талантливи хора има и сега, но хуморът се промени – отиде в телевизията и стана „шоу“, стъпи на сцена като „стенд-ъп комедия“, зала социалните мрежи, за да събира „лайкове“... Малко са вече авторите на класическия хумористичен разказ, а няма и издания, останала само един „Стършел“.

- Как се променя в „Стършел“ – това любимо на българите издание, как оцелява то в съвременната дигитална епоха?

- Преди 40 години в редакцията работехме 43-ма души. Днес сме 4-ма и правим пак вестник със същия обем. Значи и така може... Но със загубата на всеки един „стършел“ вестникът обеднява. С кого да замениш автори като Йордан Попов, Кръстьо Кръстев или Георги Чаушов? Идват, разбира се, и млади сътрудници, но те бързо се отказват. Привлечени са от телевизията – да пишат глупави смешки за „шоуто“ и по-доходно.

А за нас по-важно от парите бе да си видиш името във вестника, да публикуваш разказ, след време да издадеш книжка с разкази... Защото писаното остава, някой все някога може да го прочете, а излъченото по телевизията отлита безвъзвратно. Някои от тях станаха депутати – вижте сега какво им е нивото като политици, толкова кадърни бяха и като сценаристи...

- По наследство ли се занимавате с писане? Вашият баща е известният писател и сценарист Георги Мишев. Той ли Ви „запали“ за словото?

- Има народна поговорка, че по наследство се предават само две неща – пари и болести. Талант – никога. Баща ми не ме учил как се пише, но покрай него и аз нещо поприхвапах – от малък растях сред книги, у нас идваха писатели, режисьори и артисти, слушах разговори за литература, за кино... Но, ако ставаше с гледане, то и кучето щеше да е касалин. Човек сам се учи – от успехите си и най-вече от неуспехите, които при мен са повече... Който си представя, че писането ще му донесе световна слава, милионни тиражи и престижни награди, греша... Това е доста

неблагодарен занаят, изисква упорит труд, без почивен ден, а накрая, като сложиш точката на ръкописа, може да се окаже, че всичко е било напразно... Но си харесвам работата в „Стършел“, затова я работя цял живот. Семейството ми, слава богу, не гласува, а мен сатирата ме запази от други изкушения...

Когато става дума за наградата „Чудомир“, аз получих приза няколко години преди баща ми. Когато той се върна от Казанлък с плакета, му казах на шега: „Имам го вече! Тука те изпреварих“. Та, макар в литературата да няма състезание, случва се пилето да превари квачката...

- И откъде този псевдоним Вешим?

- Когато като ученик написах първото си разказче за списание „Родна реч“, се зачудих как да го подпиша – не исках да ме свързват с именития ми баща. И ми хрумна това Вешим, обрнатото на Мишев... Ако сега тепърва прописвам, не бих използвал псевдоним, защото това в живота ми донесе много недоразумения – някои още ме мислят за внук на художника Ярослав Вешин и ме наричат Вешин. По-лошо – на Вешин почнаха да му викат Вешим. А една читателка се обади в редакцията и каза, че иска да говори с редактора Верешчагин... Само Мърквичка не са ме нарекли...

- Хората в България се смеят все по-рядко и все по-нездоровословно, хейтът е не просто мода, а знаме в социалните мрежи. На какво се смееш днес?

- Зависа от хората. Има мрънкатели, има темерути, вечно кисели и недоволни. Не обичам такива хора. Рядко влизам в социалните мрежи. Интересува ме живия живот, гледам

Джером, Хашек, Чапек... И на Чудомир, разбира се.

- Чудомир: разкази – вестници – акварели – карикатури – смях... Не е ли сега тази верига тук-там по-разкъсана, как в наше време словото на хумориста достига до публиката?

- Споменах, че Чудомир е

Главният редактор на в. „Стършел“, писателят хуморист Михаил Вешим, вече 40 години е гост на празниците, посетени на Димитър Чорбаджийски

учебник по хумор. И аз съм се учил от този учебник. Когато бях малък, баба ми Цонка ми четеше разказите ми и на места се смееше с глас. По-късно, когато започнах да пиша, баба ми беше много критична към мен: „Мише, – викаше ми, – виж Чудомир колко смешно пише и най-вече забрано... А пък аз твоите писания не мога да ги разбера“. Това е най-голямото достойнство на Чудомировия хумор – че е разбираем, но не елементарен, взет е от живота, не е измислен.

По-възрастните го разбираха и обичаха, но, за съжаление, младите май го забравиха. Съдя по телевизионните състезания, където кандидати да „станат богати“ показват удивително невежество, ако им се падне въпрос за Чудомир или за други наши писатели класици. Изобщо, сега четенето не е на мода, измести го екранът на лаптопа или на телефона.

Но – такива са времената, дигитални... Но нека да кажа, както всеки път, когато стане дума за Чудомир: „Четете го, хора! И разказите, и дневниците... Вижте и акварелите му – ще откриете не просто един автор, а един цял свят! Това, което казвам, не се отнася

Михаил Вешим връчва наградата в конкурса за къс хумористичен разказ „Чудомир“ на Петър Краевски по време на откриването на Чудомирови празници „2023“. Тази година наградата на в. „Стършел“ ще се връчи за 55-и път

Сн. Фондация „Чудомир“

слива дивачка. Когато цъфне и съседите почнат да я кичат с мартеници, се сещам, че заедно с пролетта идват и Чудомировите празници в Казанлък. В тази традиция се включвам откакто бях само стажант в редакцията на „Стършел“, единственият тогава хумористичен вестник, в който бяха събрани най-добрите хумористи и карикатуристи. Чудомировите празници бяха важно събитие в живота на редакцията. С нетърпение ги чакахме, пристигахме в Казанлък цяла тумба „стършели“ и два-три дни минавах в смях и веселба... На особена почит бе носите-

родна завист към лауреата и се питам – ще бъде ли и аз някога носител на тази висока награда? Годините минаваха, получих я и аз – през 1996-а. А от 20 години, откакто съм главен редактор на вестника и член на журито, аз обявявам поредния носител. Та – превърнал съм се в нещо като „постоянно присъствие“ на Чудомировите празници, те са част от моя живот. Помня различни лауреати, помня някои от наградените разкази, както и смешни случки с колеги и приятели от Казанлък. И най-важното: всяка година влизам в дома на Чудомир, разглеж-

В. „Стършел“ излиза от 1946 година

да съм сред ведри приятели, с които да си разменяме истории, действителни или измислени – така неусетно минаха повече от шест десетилетия. Изобщо не ги усетих... А когато не съм с приятели, имам друга компания – книгите на

за казанлъчани – те познават творчеството на своя съгражданин и го обичат. Но Чудомир не принадлежи само на Казанлък, той е на цяла България – не трябва да го забравяме!“

Диана Рамналиева

